

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø R R E

I

S

S

U

M

Højskolen

kan optage enkelte elever straks – eller til 1. februar.

Nyt kursus begynder 15. august.

Program sendes gerne.

Efterskolen

Skoleåret 1980–81 blev overtegnet fra 3.–14. januar. Vi kunne tydeligt mærke, at julenummerets opfordring var blevet læst. Vi beklager, at så mange har henvendt sig forgæves, men vi kan ikke rumme flere.

Vinterkursus

16. januar kunne Ellen melde alle pladser fuldttegnet. Vi glæder os til et par festlige uger med et veloplagt elevmateriale.

Vinterelevfesten

er fastsat til lørdag den 25. februar. Der begynder med kaffe kl. 15,00.

Alle er meget velkomne.

Nr. 1 . Januar 1978 . 70. årgang

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

Højskolens efterårshold 1977

Ofte har jeg følt mig i en dobbelt rolle. Vi har en meget lille højskoleafdeling, der med nød og næppe kan samle det antal årselever, som ministeriet kræver, for at vi må drive højskole. Samtidig oplever jeg at gå mellem en flok elever, der beviser, at højskolens tid ikke er forbi. Ungdom oplever en uforglemmelig tid. Oplever et kammeratskab, der vil bestå i kommende år. Ungdom, der synger med på såvel salmer som viser. Ungdom, der lytter til det talte ord og læser det skrevne. Ungdom, der taler sammen, holder sammen, er sammen o.s.v.

Endnu engang siger vi *tak* til jer alle. *Tak* for jeres trofasthed overfor skolen og for jeres måde at stå vagt om det, der skal værnes. Endnu engang skal det lyde:

»Løft dit hoved – og tak for livet!«

Ths. M.

Højskolens forårshold 1978

En overgang så alt lyst ud – men november måned gav kun een indmeldelse. December flere – igen så det lyst ud. Så kom udmeldelserne, og det så slemt ud til Nytårsaften. Det nye år bragte fremgang, og 4. januar bød vi velkommen til 16 elever, og hvor mærkeligt det end lyder, så svigtede pigerne. Holdet består af 8 piger og 8 drenge. D.v.s., at der er ledige pigepladser – og der kan begyndes omgående.

Vi er godt igang – og håber på, at også dette hold vil blive »*et lille godt hold*«.

Ths. M.

Dødsfald

Da læge Christensen, Gudum, ikke mere så sig i stand til at varetage timerne i sundheds-lære her på skolen, henviste han os som sin afløser til fru skovfoged Asta Olesen. Gennem hende stiftede vi bekendtskab med hendes mand, der altid fulgte hende til skolens fester og forældredage. De var også begge med ved julefesten og skovfogeden var i strålende humør, og det lune sind, som var hans kendetegn, udfoldede sig rigt. Han kunne glæde sig som få over et kønt juletræ – og udså da også personligt skolens juletræ. Ved julefesten gav han Ellen en lille lysestage af en træknude med ordene: »Jeg synes, at sådan et stykke træ er så kønt.« Det blev til et personligt minde. Juleaften, da klokken nærmede sig midnat, blev Olesen syg og døde et par timer senere.

Igen blev vor skole en personlighed fattigere. Vi tænker på fru Olesen i kommende dage – og stille vil vi mindes hendes trofaste ven, som vi også følte var vores.

Ths. M.

Julehilsener

Vi modtog også i denne jul så mange julekort og breve, at vi ikke magter at sende et nytårskort, som man ellers bør gøre. Gennem bladet retter vi en *tak* til jer alle, og ønsker et godt nytår.

Lærerstaben/

Ellen og Ths. Mogensen

*En lille spire vokse kan til stort og løvrigt træ,
der blomstrer rigt, der bærer frugt og yder ly og læ.*

*Et lille ord: et nej – et ja! kan skabe skæbners gang,
kan give sorg, fremkalde smil, udløse hjerteklang.*

Laurits Kaag

Otto Grønbæks begravelse

Højtideligheden begyndte ved Lemvig sygehus' kapel, hvor følget sang Kingos salme: »Aldrig er jeg uden våde.« Den 23. Davids salme – hyrdesalmen – blev læst, og i tilknytning dertil læstes verset:

Hyrde god og glædens kilde,
du, hvis navn i hvert savn
gør mit hjerte stille!
Jesus, frelser, for din trone
der skal vi stemme i
tak og lovsangstone.

»Altid frejdig . . .« blev derefter sunget.

Båren blev ført til Nr. Nissum, hvor der blev gjort holdt ved Grønbæks hjem, og hvorfra følget, hvori var alle eleverne, fulgte båren til Nr. Nissum kirke, der fyldtes til sidste plads. Kirken var smukt pyntet af højskoleklassen og nogle kolleger.

I kirken blev sunget salmerne: »Hil dig, frelser og forsoner!« »Du, Herre Krist« og »Nærmere, Gud, til dig«.

Sognepræst P. Juhl Jensen talte ud fra Johs. evangeliets kap. 14,1–6 og Romerbrevet kap. 8, v. 38–39:

På søndag tænder vi så det *fjerde lys* i adventstiden; det sidste inden den store højtid ringes ind. De udendørs-juletræer har længe været pyntet og overalt begynder julen at sætte sine *signaler til fest*, glæde og højtid. Højskole, kirke og kirkeby har beredt sig – og glæder sig med sine mennesker. Som de har gjort i umindelige tider. Det kan jo ikke gøres så meget forskelligt fra det ene år til det andet.

Men der er nogle iblandt os, som oplever al denne glædes-forberedelse på en anden måde end vi andre. Ikke, at de ikke glæder sig til festen – hvor kan man andet, men de gør det på en anden måde! De ser noget andet i lysene – i stjerner og hjerter. De har

fået et andet skær end de andre år – deres symbolik står klarere end før. (Dog på lysets *hjem*, min hu jeg fæster . . .).

Det er familien til Otto Grønbæk.

Selv ser han det jo ikke mere. Han fik et glimt af jul i sit hjerte, men nu hænger alt det smukke og lyser og funkler, men han ser det ej. – Det vil præge *jeres* jul i år, at han ser det ej! Lysene, stjernerne, træerne, pyn-ten, skolen og hjemmets og kirkens bygninger er de samme, men der er en iblandt os, som er kaldt herfra og ser dem ikke mere.

Han nåede at høre dette års adventsbudskab – han fik *forventningen* ind i sit sind: Om kongen, der kommer, sagtmodig og ridende på et æsel, et trædyrs føl – Han er blevet *beredt* til jul ved budskabet og de ti brudejomfruer, og med glæde har han *sunget* Vær velkommen, Herrens år. Men midt i forventningen og forberedelsen og glæden blev han pludselig kaldt bort fra os – til lysets hjem. Beredt til at møde sin Herre og konge.

I Johannes evangeliets 14. kapitel taler Jesus om sin bortgang fra denne verden . . . Hans venner er rystede, forfærdede, sådan som venner er, når de skal tage afsked med en, de holder af, men Jesus siger til dem:

Jeres hjerte forfærdes ikke, tro på Gud og tro på mig. I min Faders hus er der mange boliger, hvis ikke havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer.

Jesus føler i afskedens stund, at han har sine venners skæbne i sin hånd – han drager omsorg for dem til det sidste, sådan som vi mennesker altid har hinandens lykke i vor hånd – er medarbejdere på hinandens skæbne og lykke.

Vor omsorg og medarbejderskab rækker kun til dødens stund, men hans rækker videre til det rige, hvor han har beredt sin menighed plads – og hvor der er mange boliger.

Dette sidste mærker vi stærkt i dag ved Otto Grønbæks bære: at et menneskes om-

sorg og arbejde for hus og hjem har sin begrænsning. Der kommer en dag, hvor vi må nedlægge vort værktøj og bie på Gud. Otto Grønbæk fik 50 år til sit menneskeværk; og i mange af disse år fra 1954 fik han omsorg for sin hustru og siden de fire børn.

Det var ikke manglende evner som landmand, der fik ham til bogen, men snarere en lyst og kærlighed til unge mennesker, som han mødte så mange af på de skoler her på egnen, hvor han fik sit virke; travlt optaget af sine elever, sine medmennesker og alligevel tid til dem, han havde omsorg for i sit hjem.

Man fødes, man mødes, og man skilles . . .

Ja, sådan former vor tilværelse sig, at man kommer til verden og får venner, ægtefælle og børn, kolleger og kammerater, og man følges ad et stykke vej, men skal så atter *skilles*. Medarbejdere på hinandens skæbne og lykkelige. Man kan virkelig føle forfærdelse i sit hjerte ved at tænke på dette – livets korte dåd – men apostelen Paulus har et ord til dette:

Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Og han svarer selv, at det kan hverken trængsel eller angst, hverken død eller liv – noget nuværende eller noget tilkommende – intet kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.

Til samme himmel går vor gang adskilles end vort spor, synger vi i en aftensang. Det vil apostlen også sige med sit ord fra Romerbrevet. Meget kan skille os på jord – både noget, vi selv er herre over, og noget, vi ingen indflydelse har på, men til samme himmel går vor gang, dvs. Kristi kærlighed kan vi *aldrig* skilles fra.

Jesus har sine første såvel som de sidste venners skæbne i sin hånd – drager omsorg for hver en af os, som han fik kær – og han, der selv lærte død at kende, siger frimodigt til jer som os alle:

Jeres hjerte forfærdes ikke, tro på Gud og tro på mig; i min Faders hus er der mange boliger – jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Amen.

Et kor fra seminarieret – fru Grønbæks kammerater – sang smukt og betagende: »Som dug på slagne enge.«

Ved graven takkede Poul Jeppesen på familiens vegne for den store deltagelse og indbød til mindesamvær på højskolen.

Mindehøjtideligheden i højskolehallen

Eleverne sammen med lærerstaben havde pyntet hallen i julens farver. I sin velkomst til den store forsamling udtalte forstander Mogens: »Mange gange har jeg med stor glæde budt velkommen her i hallen, men denne gang er det uden glæde. Dertil er baggrunden for sørgelig. Fra bestyrelsens, medarbejdernes og elevernes side har vi fundet det naturligt og rigtigt, at skolen stod som indbyder til denne sammenkomst, hvor vi vil sige tak for Grønbæks store indsats og ære hans minde.«

Mange af adventstidens sange og salmer og andre salmer, som Otto Grønbæk satte pris på, blev sunget.

Skolens formand, *sognepræst Godtkjær, Møborg*, udtalte:

»Bestyrelsen kommer med kortere eller længere mellemrum til skolen og hilser på lærerne. Vi følger jer i glæde og sorg. Der blev stille i vore hjem, da vi fik budskabet om lærer Grønbæks død. Der blev også stille i mange elevs sind. Det sidste minde, jeg har om lærer Grønbæk, er, da han på sine kollegers vegne overrakte som gave et maleri ved skolens 90 års dag, og hvor han og fru Grønbæk underholdt os med deres sang. Da jeg takkede ham for det, kunne jeg ikke vide, at det blev det sidste minde om ham. Fra bestyrelsens side skal lyde en stor tak for, hvad han betød i og for skolen, og vi ønsker Guds fred over ham og hans kære – også, når I nu skal fejre jul uden ægtefælle og fader. Jeg vil minde om ordene:

»O, Herre, lad din nåde lyse over os alle, når vi lever i mulmet«
og ønske og bede om, at I må opleve den virkelighed, der ligger bag ordene.«

Idrætssekretær Torben Gravlev talte om, at Grønbæk var aktiv i sit kald, og at han ejede en smittende arbejdsglæde, der også kom KFUMS idrætsforbund til gavn. Grav-

lev takkede hjemmet for, at forbundet måtte bruge Grønbæks kræfter. Gud ville noget med Grønbæk i livet, men også gennem hans død ville Han tale til mennesker. Grønbæk var levende optaget af evangeliet om den opstandne frelser.

Grønbæks svigerinde, *Selma Hansen* fra Aulum, omtalte hans glæde ved sangen og hans ivrighed for, at andre kunne få del i samme glæde. Henvendt til søsteren citerede hun: »Når Gud ryster dit livstræ, er det for, at du bedre kan se himlen gennem de nøgne grene.«

Lærer Vestergaard talte på lærerstabens vegne og mindede om, hvor ofte vi glemmer at sige tak i tide. Sådan var det også gået ved Grønbæks pludselige død. Han omtalte Grønbæks hjælpsomhed og imødekommenhed og det store læs, han trak. Han ville det og kunne det. Ord er fattige, men gennem bønner for dem, der er ladet tilbage, kan der rækkes en hjælp. Mens forsamlingen rejste sig, udtalte lærer Vestergaard: »Æret være Grønbæks minde.«

Lektor *Hejbøl* bragte en hilsen fra seminariet og omtalte, at Grønbæk som elev der med den modne alder, han havde, og med sin livserfaring havde været med til at sætte sit gode præg på sin klasse. Lektor *Hejbøl* omtalte adventstiden som beredelsestid for mennesker, men også som Guds beredelse til at møde os gennem juleevangeliet, gennem de gerninger, som Han forud har beredt for os, for at vi kan vandre i dem, og »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommen i noget menneskes hjerte, har Gud beredt for dem, der elskede Ham.« (1. Korintherbrev 2,9).

Lærerne *Edel* og *Ejvind Juhl* tolkede deres tak ved på klaver og fløjte at spille en largo fra Telemanns fløjtesonate i B dur.

Fra Lomborg-Rom sogne, hvor Grønbæk virkede i 10 år, dels som landmand, dels som lærer og kirkesanger, takkede *sognepræst Elleby*, Lomborg, der bl. a. udtalte, at Grønbæk var uhyre nem at samarbejde med. *Chr. Bech*, Rom, omtalte Grønbæk som en brav mand, der var let at holde af. Børnene elskede ham, og hans ord havde vægt og autoritet.

Mads Høgsgaard bragte Nr. Nissum sogns

tak og henviste til den trøst og hjælp, der gives gennem ordene i den 23. salme.

Grønbæks svoger, *Holger Hansen*, Aulum, tegnede i en stærkt personlig præget tale et billede af ham som den helstøbte og kærlige svoger, der var drivkraften ved familiesammenkomsterne.

Thomas Nielsen, Otto Grønbæks broder, udtalte bl. a.: »Vi var 8 søskende i barndomshjemmet i Studsgård. Der var 20 års forskel mellem den ældste og den yngste, som var Otto. Han fik den største berøringsflade og fik på sin vis udrettet mest. Fra hjemmet kendte vi ham som den glade, livlige, foretagsomme broder, der var ivrigt optaget af sit arbejde og sport og musik. Siden dødsbudskabet har vi gået ved siden af os selv og må spørge: »Hvor er trøsten at finde?« Svaret ligger i Julebudet, der er til dem, der græder, og er det lys, som, aldrig slukt, jager det stigende mulm på flugt, åbner udsigten fra det lave, trøster mildelig mellem grave.«

En anden broder, *Emil Kjær Nielsen*, om-

Josef og Bjarne

talte Otto Grønbæk som en ener, der kunne indpasse sig under alle forhold, som aldrig talte nedsættende om andre, men altid var parat til at finde de positive sider ved sine medmennesker. Selv var han positiv. Hemmeligheden bag hans liv og indstilling var den, at han lærte sin frelser at kende i sin ungdom.

Søsteren, *Jenny Haunstrup Nielsen*, dvælede især ved savnet, som broderen efterlod i hjemmet og søskendeflokken.

Viceskoleinspektør *Carsten Winther*, der var klassekammerat med Grønbæk på seminariet, og nu i en årrække har været nabo til ham, omtalte Grønbæks livsglæde, der i høj grad var med til at præge klassen. Men der var også tale om livskvalitet som et eksempel og inspiration for alle, der kom i berøring med ham.

En af Grønbæks elever fra højskoleklassen i foråret, kordegn *Kaj Jensen*, Thyborøn, omtalte de mange fælles interesser, Grønbæk og han havde, bl. a. sangen, og han sang selv: »Julebudet.«

Jens Peter Haunstrup Nielsen og Grønbæks kammerat fra Hammerum Landbrugsskole, *Lorens Hejsel*, fremdrog personlige minder, der understregede, hvor meget han betød i familie- og kammeratskabskredsen.

Forstander *Th. Mogensen* kom især ind på det store tab, Grønbæks død var for Nr. Nisum Høj- og Efterskole. Han vil blive savnet, når der skal fordeles fag, for han spændte vidt. Han kendte eleverne, følte pulsen uden bestandig at holde dem i hånden. De kom ham ved. Deres vé og vel lå ham stærkt på sinde, og ofte kom der gode forslag om at gøre tingene bedre for dem – forsigtigt formuleret: »Skulle vi ikke prøve – – « Han var aldrig nævenyttig, men trofast mod skolen, som han følte var hans skole, som han havde medansvar for.

Grønbæk havde også øjeblikke, hvor han frygtede, at han ikke slog til. Han vidste – især efter sygdommen for år tilbage – hvad livet var værd, og at det gjaldt om at udnytte tiden til det, han anså for at have stor værdi, bl. a. idrætten. De fem i hjemmet vil savne ham, men også vi på skolen vil føle savnet dybt.

Til slut talte *Bendte Grønbæk*:

»Jeg har i disse tunge dage erfaret sandheden i ordene: »Den, Gud sætter ene, han selv er mere nær.«

Gud ene tiden deler,
han sårer og han heler,
han kender småt og stort.
Han intet ondt bestemte
og intet godt forglemte,
alt, hvad han gør, er herligt gjort.

Børnene og jeg har også følt rigtigheden af den sætning, der lyder: »Det er i nøden, man skal kende sine venner.« Vi har mødt så megen trøst og kærlighed i disse dage, og det har gjort os uendelig godt at mærke.

Vi har modtaget blomsterhilsener og breve med ord, der har varmet os om hjertet, ord, der har bevirket, at vi har følt os styrket.

En dybfølt tak til Ellen og Ths. Mogensen for jeres hjælp i de svære dage. Tak til Ottos kolleger – tak for besøg, I har aflagt hos os, det har gjort godt at mærke, vi har været i jeres tanker. Tak til Sigrid og Poul Jeppesen, fordi I kom ind til mig torsdag aften.

En rigtig varm tak skal I have, Edel og Eivind, fordi I tog imod os hjemme hos jer torsdag aften. Tak for jeres godhed og kærlighed – og tak fordi Arne og Astrid har haft deres andet hjem hos jer i disse svære dage.

Jeg vil gerne sige en oprigtig tak for de varme ord, der lød til os i kirken, og for korsangen. Jeg har en stor tak at bringe til alle eleverne på skolen. Det var altid Ottos store glæde at færdes iblandt jer. En særlig tak vil jeg bringe højskoleklassen. Jeg ved, at Otto var så glad for timerne sammen med jer. Tak for jeres måde at være på.

Min tak skal også gå til Ottos søskende. Tak for alt, hvad I har været for ham. I betød meget for ham. Tak for jeres trøst i disse dage. Tak til min egen søster og svoger for jeres hjælp og støtte.

Til mine børn og svigerbørn vil jeg gerne sige: »Tak for jeres kærlighed og trøst. I har haft en uendelig god og opofrende far. Jeres vé og vel lå ham stærkt på sinde, og mange er de bønner, han har bedt for jer, – bønner, som jeg tror rækker ud over død og grav.«

Jeg vil gerne udtrykke min store taknem-

melighed over for alle, der er mødt op her i dag. Tak for de mange, smukke kranser, for pengegaven og alle de gode ord, der er blevet sagt.

Til slut vil jeg gerne fortælle, at den sidste aften, Otto levede, læste han Grundtvigs skønne digt »Påskeliljen«. Dette digt var han meget optaget af, og vi sad og talte om det. – Derfor vil jeg gerne læse nogle vers fra dette digt:

Ej i liflig sommerluft
spired' jeg på blomsterstade,
ej så fik jeg rosens duft,
ikke liljens sølverblade;
under vinterstorm og regn
sprang jeg frem i gølge egn;
ved mit syn kun den sig fryder,
som har kær, hvad jeg betyder.

Bondeblomst! men er det sandt:
Har vi noget at betyde?
Er vort spådomstegn ej tant?
Kan de døde graven bryde?
Stod han op, som Ordet går?
Mon hans ord igen opstår?
Springer klart af gule lagen
livet frem med påskedagen?

Påskeblomst! en dråbe stærk
drak jeg af dit gule bæger,
og som ved et underværk
den mig hæver, vederkvæger:
Hanegal og morgensang,
synes mig, af den udsprang,
vågnende jeg ser de døde
i en påske-morgenrøde.

Svæv da over tidens hav
did, hvor stenen lyset dølger!
Svæv til Herrens lukte grav!
Jeg med tro og håb dig følger.
Lad os der ved klippens fod
se, om Herren ej opstod!
Se vi ham i glans opstige,
o! da kommer vist hans rige.

Forstander Mogenssen sluttede mindesamværet med at læse den 46. salme: »Herren er min tilflugt og styrke, en hjælp i angster, prøvet til fulde . . .«

P. J.

Hjertelig tak

Modtag min og børnenes dybtfølte tak for al venlig deltagelse ved min kære mand og vor kære fars død og begravelse. Tak for de mange smukke blomster og kranser – og tak for mindegaver. Jeg vil gerne bringe en tak til højskolens bestyrelse, til forstanderparret og Ottos kolleger. Tak til nuværende og tidligere elever samt til elevforældre. – Tak for den smukke pyntning i kirken og i højskolehallen. Tak til alle, der medvirkede til at gøre mindehøjtideligheden til et uforglemmeligt minde for os.

Bendte Grønbæk
børn og svigerbørn

GLIMT

December måned blev i år anderledes end foregående års julemåned. For det første var vejret så mildt som en forårsmåned, og mindede sjældent om jul med sneprydet landskab. Dernæst blev mange af de planlagte juleforberedelser skrinlagt.

Grønbæks død vil altid stå i vor erindring som julemånedens begivenhed, den forandrede så meget. En medarbejder, der pludselig ikke var der mere. Ting, der var hans, stod urørte. Timeplanen fik »huller«. Ting, der plejede at blive gjort, stod stadig og ventede på at blive gjort. Der var hver dag påmindelser om noget, der ikke var mere.

Vi måtte videre. Kalenderen fortalte, at vi nærmede os jul. Nissefesten blev til juleklip med julemusik og æbleskiver. Højskoleelevernes forældrefest blev udsat og ændret i sit indhold.

Juleturen til Holstebro blev gennemført som planlagt, og vi havde en god tur. Så en julesmykket by, så på gaveideer, fik selv ideer og så til sidst filmen »Jul i den gamle købmandsgård« og glædede os over den – endda så meget, at vi til dels kunne glemme en smagløs anmeldelse af en kommende film.

Julefesten blev en oplevelse. Iderige mennesker og hjælpsomme mennesker forvandlede Højskolehallen til et skovlandskab, hvis midtpunkt var det højeste træ – juletræet. Inde mel-

lem træerne så man stalden med krybben, og ovenover strålede julestjernen. Rammen kunne ikke være bedre.

Benno Møller Hansen holdt jule talen, inden vi igen gik rundt om træet. Lærer Juhl og nogle elever »fløjtede« os nogle skønne melodier. Guitarholdet spillede en julesalme. Vi fik poser og hyggede os inden kaffen.

Spisesalen var også om eftermiddagen blevet forvandlet til en festsal med julesmykkede borde, og travle piger havde forberedt en god middag, der indledede selve jule festen.

Birthe Hansen havde det tunge hverv at underholde en ventende skare med en julefortælling medens køkkenpigerne og nogle elever fik ryddet middagsbordet og dækket kaffebordet.

Højskoleholdet sluttede aftenen ved at opføre et juleoptrin. Igen viste det sig, at dette hold magtede »at stå på egne ben«. Det var en værdig afslutning for holdet og for vor julefest.

Juleferien var afhængig af, om den vagthavende lærer kunne godkende rengøringen af værelserne. Jeg tror, at mange mødre ville være stolte over deres børns indsats – eller måske un-

dre sig over, at det havde taget så lang tid, før arveanlægene udfoldede sig. Det bedste er trods alt – at de var der.

Tilbage var pigeflokken, og med slid og slæb blev skolen rengjort, så vi kunne nyde en ren skole og en stille skole – og endnu engang undre os over, at stilheden kan føles så sær, men alligevel så afslappende.

Juledagene tilbragte vi hjemme, og alle børnene var en tur hjemme en eller flere dage. Vi oplevede igen at holde jul.

3. juledag var der indbudt til »sognets juletræ«. Omkring 300 mennesker gik om juletræet og sang de gamle julesalmer. Præsten talte. Der blev leget. Drukket kaffe. Uddelt sodavand og appelsiner. – Selve »julemanden« var der også – og han kunne spille violin. Jo, Højskolehallen var endnu engang i brug til et godt formål.

4. januar begyndte vi igen. Fra morgenstunden lærermøde – så forberedelser til at modtage højskoleelever – så ankomst af disse og velkomst – alt imedens efterskoleeleverne ankom. – Og den gamle skole bød igen: »Velkommen – og godt nytår til jer alle.«

Ths. M.